

בבית המשפט העליון

רע"פ 6473/18

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: טומי טשלה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-עפ"ג 13039-01-17 מיום 03.12.2017 שניתנה על ידי הנשיא א' טל והשופטות ד' מרשק מרום ו-נ' בכור

בשם המבקש: עו"ד אהוד בן-יהודה

בשם המשיבה: עו"ד נגה בן סידי

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (הנשיא א' טל והשופטות ד' מרשק מרום ו-נ' בכור) בעפ"ג 13039-01-17 מיום 3.12.2017, בגדרו התקבל ערעורה של המשיבה על הכרעת דינו של בית משפט השלום ברחובות (השופט מ' מזרחי) בת"פ 16-08-57175-08, מיום 24.11.2016.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום אשר ייחס לו עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: לחוק) וסחיטה באיומים לפי סעיפים 428 ו-29 לחוק.

3. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 28.7.2016 ביקשה ענת לוי (להלן: ענת) לצייר על גופה שני קעקועים ב"מכון קעקועים" בבעלותו של המתלונן

(להלן: המכון). ענת הביעה חוסר שביעות רצון מאחד הקעקועים, ולאחר שניסיונות לתקנו לא צלחו אמרה לעובדי המכון כי "זה לא ייגמר ככה" וציינה כי בעלה "עברייני".

נוכח חוסר שביעות רצונה של ענת מהקעקוע, בעלה - מאור לוי (להלן: מאור), המבקש ואדם נוסף בשם דוד שוורצמן (להלן: דוד) קשרו קשר לסחוט באיומים את המתלונן ולדרוש ממנו פיצוי כספי בגין הקעקוע.

ביום 4.8.2016 הגיעו השלושה למכון הקעקועים של המתלונן בליווי שישה אנשים נוספים בשלושה רכבים, וביקשו מהמתלונן לצאת לשוחח עימם, תוך שאחד מהם התבטא במילים "אתה לא מבין את הסיטואציה, תרים את הראש רגע". משסרב, השלושה סגרו את דלת המכון השקופה והתיישבו לשוחח עם המתלונן בכדי "לסגור את העניין", כלשונו מאור. זאת, בעוד האחרים אשר התלוו אליהם המשיכו להביט פנימה למקום ישיבת המתלונן והאחרים ולנוע הלוך ושוב במסדרון הכניסה למכון ובסמוך לדלת הכניסה באופן מאיים.

במהלך שיחתם, דרש המבקש מהמתלונן לשלם "פיצויים" לענת בגובה 50,000 ש"ח בהתאם לדרישתו של מאור, ואף הדגיש כי "היום אני באתי לסגור עסקה. או שאתה משלם [...] או שאתה תפגע". המתלונן השיב כי אין ביכולתו לשלם את הסכום. בתגובה החל המבקש לגדפו, ובשלב מאוחר יותר שב דוד על הדרישה ואמר "אתה נראה כאילו אתה רגיל לסיטואציות כאלה. אתה לא נראה מפחד".

בהמשך קמו השלושה, ובדרכם לצאת מהמכון פנה המבקש למתלונן, לחץ את ידו מספר פעמים תוך שאמר "קח בחשבון, כל פעם שאתה יורד מהסטודיו...", הציג עצמו בשמו והוסיף "תעשה עליי שיעורי בית".

4. בהכרעת דינו זיכה בית משפט השלום את המבקש ואת יתר הנאשמים בכתב האישום מחמת הספק, מאחר שלא הוכח כי במהלך הפגישה במכון הקעקועים איים המבקש במפורש על המתלונן. בית המשפט ציין כי אף שהמתלונן "הותיר רושם מהימן ביותר" וכי "אין מדובר במי אשר מסר עלילת כזב", ניכר מסרטון מצלמות האבטחה במכון כי הוא הגזים בתיאוריו; וכי עדויות המבקש וחלק מהנאשמים האחרים בכתב האישום הטילו ספק בגרסת המתלונן כי המבקש איים עליו באופן מפורש.

5. המשיבה ערערה על הכרעת דינו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. לטענתה, בית משפט השלום שגה בפרשנות שהעניק לסרטון מצלמות

האבטחה ובקביעתו כי המתלונן הגזים בתיאור האירוע בעדותו. עוד נטען כי די בסרטון מצלמות האבטחה בכדי "ללמד על קיומה של עבירת הסחיטה באיומים באמצעות התנהגות". לבסוף, נטען כי משנקבע כי המתלונן מהימן, היה על בית המשפט לקבל את גרסתו לפיה המבקש השמיע כלפיו איום מילולי.

6. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור בחלקו, והרשיע את המבקש בעבירת סחיטה באיומים לפי סעיף 428 לחוק בלבד, בעוד שהותיר על כנו את זיכוי מעבירת קשירת הקשר אשר יוחסה לו.

בית המשפט קבע כי די בסרטון מצלמות האבטחה ובגרסת המתלונן, אשר נקבע כי הותיר רושם אמין, בכדי לבסס את הרשעתו בעבירת הסחיטה באיומים. בית המשפט אף מצא חיזוק לגרסת המתלונן בעדויותיהם של עובדי המכון אשר אישרו כי לאחר ביצוע הקעקוע ציינה ענת כי תשוב למקום עם "בעלה העבריינית"; וכי לאחר קיום השיחה עם המבקש המתלונן "נראה מפוחד, לחוץ ומתוסכל ואמר כי הם אמרו שיפגעו בו". בית המשפט ציין כי אף שישנן סתירות בגרסאות העדים "גרעין עדויותיהם [...] [מהווה – י' א'] חיזוק לגרסת המתלונן".

עוד נקבע כי אף אם המבקש לא איים על המתלונן במפורש, "התנהגותו חסרת הפשר [...] בעניין לא לו, בהגעתו למקום, ובשיחתו עם המתלונן הזר לו, בהבאתם של 7 אנשים נוספים עמו, שחלקם עמד ושמר בחוץ, בניהול שיחה ערה אודות פיצוי בשווי עשרות אלפי שקלים, לא כל שכן באמירת שמו למתלונן והפנייתו שיבדוק אודותיו – הן שמגבשות את הסחיטה והאיומים במשתמע".

7. עניינו של המבקש הוחזר לבית משפט השלום לצורך שמיעת הטיעונים לעונש ומתן גזר הדין.

8. בגזר דינו מיום 1.3.2018 השית בית משפט השלום על המבקש 12 חודשי מאסר בפועל ו-6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירת סחיטה באיומים. כמו כן הופעל עונש מאסר מותנה התלוי ועומד כנגד המבקש של שלושה חודשי מאסר על תנאי מת"פ 14-12-55368 (בית משפט השלום בראשון לציון) במצטבר ל-12 חודשי המאסר בפועל שנגזרו על המבקש על ידו, כך שסך הכול עליו יהיה לרצות עונש מאסר בפועל של 15 חודשים. יחד עם זאת, מאחר שהמבקש ריצה עונש מאסר בפועל בגין תיק אחר, הוחלט כי 12 חודשים יצטברו למאסר בפועל אותו הוא מרצה, ו-3 חודשים יחפפו לו.

מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי על פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

9. בבקשתו, טוען המבקש כי הרשעתו לאחר זיכוי בבית משפט השלום מעוררת חשש לעיוות דין באופן אשר מצדיק מתן רשות ערעור, וכי בית המשפט המחוזי שגה כאשר התערב בקביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום.

כמו כן, נטען כי בחירתה של המשיבה שלא לערער על הכרעת דינו של בית משפט השלום ביחס ליתר הנאשמים באותו עניין יש בה כדי ללמד כי המשיבה השלימה עם ממצאיו של בית משפט השלום, וכי הדבר יצר לדבריו "אנומליה".

10. בתגובתה, מתנגדת המשיבה למתן רשות ערעור בעניינו של המבקש, כאשר לגישה מקרה דנן אינו מעורר סוגיה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינו. כמו כן, לטענתה, העובדה כי בית המשפט המחוזי התערב בממצאי העובדתיים ובממצאי המהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית אינה מהווה עילה למתן רשות ערעור. זאת, במיוחד מאחר שהכרעת בית המשפט המחוזי התבססה על "ממצאי עובדה ומהימנות מובהקים".

לגופם של דברים, חוזרת המשיבה על עיקר טענותיה כפי שהובאו בערעור בפני בית המשפט המחוזי.

11. דין הבקשה להידחות.

12. הלכה היא כי רשות ל"ערעור שני" תינתן רק במקרים אשר מעוררים סוגיה עקרונית, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או כאשר נסיבות המקרה מעוררות שיקולי צדק ייחודיים.

המקרה שלפנינו אינו נמנה עם אותם מקרים.

13. אין בעובדה כי ערכאת הערעור התערבה בממצאיה העובדתיים של הערכאה הדיונית בכדי להצדיק מתן רשות ערעור. זאת, אף אם הדבר הביא להרשעת המבקש לאחר שהערכאה הדיונית זיכתה אותו מהאישומים אשר יוחסו לו (ראו למשל רע"פ 346/14 מרדנינגר נ' מדינת ישראל (18.10.2015); רע"פ 4794/90 לוינגר נ' מדינת ישראל (21.11.1990)).

14. למעלה מן הצורך אציין כי במקרה דנן, בית המשפט המחוזי ביסס את הכרעתו על מכלול הראיות שהובאו בפניו, ובכלל זה עדויות עובדי המכון ועדות המתלונן. זאת, תוך שהתבסס על קביעתו של בית משפט השלום כי המתלונן הותיר רושם מהימן.

15. יתירה מזאת, בית המשפט המחוזי עמד על כך כי אף אם יאמץ את קביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום, הרי שדי בהתנהלותו של המבקש בכדי לבסס את עבירת הסחיטה באיומים "במשתמע".

16. הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, כ"ח בחשון התשע"ט (6.11.2018).

ש ו פ ט